

Het tegenovergestelde van eenzaamheid

‘Slaapliedjes zijn het tegenovergestelde van eenzaamheid. Je zingt ze niet uit volle borst, het geluidsniveau nodigt je uit om dichterbij te komen en je geborgen te voelen. Ze roepen intimiteit op en hebben te maken met de essentie van je jeugd en van je bestaan als mens.’

Jetske van Dorp en Sofie Hollander trokken in Zoetermeer de wijk Rokkeveen in, op jacht naar slaapliedjes die mensen zingen voor hun kinderen, of die ze als kinderen van hun ouders, tantes of grootouders te horen kregen. Het hield hen al langer bezig: ‘We hebben er zelf bijzondere ervaringen mee: een vader die aan je bed slaapliedjes improviseerde, een gezin waar muziek overal was en plezier maken betekende.’

In Rokkeveen belden ze aanvankelijk in het wilde weg bij huizen aan. Dat leverde veel gesloten deuren op en twee ontmoetingen, met moeders. Met een ervan zongen ze gezamenlijk de klassieker *Slaap kindje slaap*. De andere raadde hen aan naar de markt te gaan. ‘Daar kregen we makkelijk contact. Sommigen zongen liedjes, anderen vertelden over de geborgenheid die gebedjes of voorleesverhaaltjes hen hadden gegeven. Een vrouw die sokken en onderbroeken verkocht schoot helemaal vol toen ze vertelde over haar vader die haar voor het slapen gaan altijd hetzelfde verhaaltje vertelde, omdat zij dat zo mooi vond. Soms kreeg ze dan een peertje. Ze voelde zich gezien.’

Jetske en Sofie hebben helaas maar één niet-Nederlands slaapliedje uit de lucht geschept, van een Braziliaanse vrouw. Rokkeveen is toch iets minder multiculti dan andere wijken van Zoetermeer, met zijn vele nationaliteiten.

Om iets terug te geven, krijgt de wijk van hen een eigen slaapliedje. Ook hebben ze ter plekke een liedje gemaakt en gezongen voor de treurwilgen in een parkje. Op een melancholiek wijsje worden die aangespoord met hun haren te zwieren – want treuren mag, maar er is ook ruimte om je kop in de wind te gooien. Het gaat, met alle andere liedjes en verhalen, terechtkomen in een podcast voor Inblik Radio.

Inblik Radio is begin 2020 ontstaan als afstudeerproject aan de Bredase kunstacademie. Sofie: ‘We wilden vrienden een platform bieden om samen in vrijheid een kunstpraktijk te ontwikkelen. Inmiddels willen we ook graag met andere gemeenschappen samenwerken. Radio maken leek in het begin heel stoffig, maar het is geweldig! Online bestaan geen restricties, de mogelijkheden zijn eindeloos. Ook ruis en ruimte, stilte en twijfel mogen er zijn. Het is mooi om geluid in de lucht te hangen waarop mensen ieder moment kunnen intappen. En het is *open source*, anderen kunnen onderdeel worden van het proces.’

Het eenzaamheidsproject past daar goed in. ‘Het waren dierbare ontmoetingen. We lopen met allerlei vooroordelen over Nederland rond: het is hier koud en kil, mensen komen niet buiten, iedereen leeft voor zich. Dat blijkt in een project als dit echt anders te zijn. Met een man die wafels staat te bakken kun je meteen over zijn en onze thuissituatie praten, die uitwisseling geeft energie. Zomaar mensen aanspreken vinden we niet makkelijk, maar we hebben het gevoel op de goede weg te zijn. We hopen dat de podcast ook de mensen bereikt die we hebben gesproken.’